

de
Gouden
Kandelaar

HET GETUIGENIS VAN GOD

Deel 2 – Een volk met een getuigenis

Neil Silverberg

Aflevering 83

Het Getuigenis van God

Deel 2 – Een volk met een getuigenis

Neil Silverberg

Oorspronkelijke titel: “The Heritage of God’s Testimony”

EEN VOLK VAN PELGRIMS

Zodra de tabernakel gebouwd en de ark in het heilige der heiligen geplaatst was, begon er een nieuwe periode in de geschiedenis van Israël. Dit volk van slaven dat God verlost had, moest nu de reden voor zijn verkiezing en roeping laten zien. Als een “volk van het getuigenis” was hun geschiedenis nu verbonden met het getuigenis dat ze meedroegen in de ark. Dat getuigenis hadden ze niet ontvangen voor zichzelf, maar opdat ze de heerlijkheid, de grote daden van de God van Israël aan alle volkeren op aarde zouden verkondigen (1 Pet. 2:9). God had hen uit alle volkeren uitverkoren om getuigen van de ware en levende God te zijn en Zijn getuigenis uit te dragen, zodat allen Hem zouden leren kennen.

Dat ze het getuigenis hadden, was echter op zichzelf geen garantie dat Israël zijn roeping ook zou vervullen. God had hen door Zijn genade uitverkoren om het getuigenis voor alle volken uit te dragen, maar dat ze dit ontvangen hadden betekende ook dat ze de verantwoordelijkheid aanvaardden die ermee gepaard gaat een “volk van het getuigenis” te zijn. Dat hield in dat ze hun leven zodanig moesten leven dat ze het karakter van God, zoals in de getuigenis geopenbaard, weerspiegelden. Dat was de enige manier waarop God hen kon gebruiken als licht voor de volkeren. Aangezien alleen door Israël de volkeren der aarde de ware God konden leren kennen, moest Israël de verantwoordelijkheid om Zijn karakter te weerspiegelen aanvaarden en zo zijn roeping vervullen om “te verkondigen de deugden van Hem, Die u uit de duisternis geroepen heeft tot Zijn wonderbaar licht” (1 Pet. 2:9 S.V.).

Op reis

Nadat de getuigenis in de ark geplaatst was, in het heilige der heiligen, werd de hele tabernakel “de tabernakel der getuigenis” genoemd (Num. 1:50). De tegenwoordigheid van God woonde permanent “op het

verzoendeksel tussen de beide cherubs” op de ark. De Israëlieten droegen de gehele tabernakel met zich mee toen ze van de berg Sinaï verder trokken, door die grote en vreselijke woestijn, op hun weg naar het land der belofte. Bijna veertig jaar lang moest het volk steeds weer zijn koffers pakken. Ze konden zich nooit ergens vestigen. Altijd waren ze op reis, totdat ze bij hun uiteindelijke erfdeel aankwamen. Dit laat zien dat Gods volk bestaat uit “vreemdelingen en bijwoners” en “burgers van een rijk in de hemelen” (1 Pet. 1:1; 2:11; Fil. 3:20). Zij horen hier niet, maar zijn alleen op doorreis.

De tabernakel zelf was ontworpen als een draagbaar huis, zodat het volk op zijn reis door de woestijn die kon meedragen. Telkens wanneer de wolkkolom, dat zichtbare teken van Gods tegenwoordigheid zich verhief van het heilige der heiligen, demonteerden de priesters de tabernakel en droegen die mee terwijl ze de wolkkolom volgden naar de volgende bestemming. De wolkkolom diende als een soort ingebouwde gids. Hij gaf zowel de richting aan als de tijd van vertrek. Wanneer God het volk naar de plaats gebracht had waar ze een tijdje moesten blijven, stopte de wolkkolom en rustte opnieuw boven het heilige der heiligen. Ongeacht hoeveel dagen de wolk op die plaats bleef, Israël bleef daar ook om de Here te aanbidden, totdat de wolkkolom zich verhief en het volk naar de volgende pleisterplaats leidde.

Hoewel Israël vast en zeker zulke persoonlijke leiding voor zo'n gevaarlijke tocht op prijs stelde, was het beslist niet een gemakkelijke taak om de wolkkolom te volgen. Om één ding te noemen, het betekende dat het volk voortdurend in een staat van gereedheid moest zijn, want ieder ogenblik kon de wolkkolom zich plotseling verheffen van het heilige der heiligen en verder trekken. Op zo'n korte termijn een plaats te verlaten is zeker niet altijd even gemakkelijk geweest, vooral niet als het een plaats was als Elim met zijn twaalf bronnen en zeventig dadelpalmen (Ex. 15:27). Toch had het volk weinig keus als het de Here wilde volgen. Als God verder trok, moesten ze wel opbreken en met Hem meegaan, zelfs als ze liever bleven op de plaats waar ze waren. Om de Here volledig te volgen, moesten ze bereid zijn op deze ongeregelde wijze te leven, altijd klaar om hun tenten op te breken en verder te gaan waar God hen leidde.

Het was daarom noodzakelijk dat de tabernakel draagbaar was, want het was een pelgrimsvolk op weg naar het beloofde land. Een gebouw als de tempel zou onbruikbaar geweest zijn. Ze zouden het hebben moeten achterlaten zodra de wolkkolom optrok. Eenmaal in het beloofde land konden ze een permanent bouwwerk hebben, zoals de tempel.

Later bouwden ze inderdaad de tempel en Gods tegenwoordigheid vervulde dat huis evenals voorheen de tabernakel. God vroeg het volk drie keer per jaar naar de tempel te komen om te aanbidden en offers te brengen. In de schaduw van het prachtige tempelgebouw werd de tabernakel in de woestijn spoedig vergeten. Toch is het verbazingwekkend te lezen dat God niet onmiddellijk Zijn goedkeuring gaf aan de gedachte een tempel te bouwen als woonplaats voor Hem (2 Sam. 7:5-7). Het was David die voor het eerst met het idee van een permanent huis kwam. Hij vond het niet passend dat hij in een huis van cederhout zou wonen terwijl de ark van God in een tent verbleef en daarom maakte hij plannen voor het huis en begon voorbereidingen te treffen. Toen God werkelijk tot hem sprak over het bouwen van een huis voor Hem, was er echter geen aanwijzing dat Hij het erg vond geen permanente woning te hebben. In feite toonde Hij weinig belangstelling om van Zijn tent te verhuizen naar een permanente tempel. In plaats dat David Hem een huis zou bouwen, deelde God David mee dat Hij hem een eeuwig huis zou bouwen (2 Sam. 7:16)!

De goddelijke terughoudendheid om van de tent naar een permanente tempel te gaan onderstreept het feit dat Gods aanwezigheid in de tabernakel beter weergeeft hoe Hij onder Zijn volk wil wonen. Gods volk mocht nooit zijn identiteit als pelgrimsvolk verliezen. Ze waren slechts op doorreis in deze wereld, op weg naar hun erfenis. Het was Gods bedoeling dat de lessen die ze in deze eerste fase van hun geschiedenis leerden, hen altijd bij zouden blijven. En misschien was de belangrijkste les wel die van verandering. Gods volk moet een zekere flexibiliteit houden in het volgen van Hem. Hun “onzekere” bestaan in de woestijn was bedoeld om hun te leren dat het volgen van de Heer nooit iets statisch is, maar dat het altijd actief en dynamisch is en voortdurend verandering en aanpassing aan nieuwe situaties vergt. Ongetwijfeld zullen de Israëlieten, toen ze achter de wolkkolom aanliepen, vaak gedacht hebben dat God niet een goede “stuurman” was. Maar toch leerden ze door gehoorzaam te volgen, wezenlijke lessen van grote geestelijke betekenis. Ze moesten die lessen aan het begin van hun geschiedenis leren, omdat hun flexibele bestaan zodra ze in het land waren verruild zou worden voor een die permanent en voorspelbaar was.

Toen de tempel gebouwd was en Israël in het land woonde, vergaten ze echter die belangrijke lessen die ze in de woestijn geleerd hadden. In plaats van flexibiliteit werd het belangrijkste kenmerk van dit volk hardheid en starheid. Ze schenen blind te worden voor hun ware geestelijke gesteldheid en ontwikkelden een toestand van zelfmisleiding, waarbij ze

geloofden dat alleen al het feit dat de tempel in hun midden was, betekende dat ze in de rechte verhouding tot God stonden. De profeet Jeremia pakte in zijn bediening deze houding aan en bestrafte het volk voor dit valse steunen op de tempel, en hij waarschuwde hen dat God zowel de stad als de tempel zou wegnemen, tenzij ze hun wegen beterden (Jer. 7:4). Dat is uiteindelijk ook gebeurd toen het Babylonische leger ze beide verwoestte en de afstammelingen van Juda in ballingschap wegvoerde. Israël leerde door bittere ervaring heen hoe ernstig het was om het woord van God in koppigheid te weerstaan, terwijl ze zich vastklemden aan de uiterlijke tekenen van hun godsdienst.

De gemeente: tabernakel of tempel?

Dit waren niet alleen lessen voor het volk Israël, maar ook voor ons “over wie het einde der eeuwen gekomen is” (1 Cor. 10:11). Wij zijn ook een volk van pelgrims op doorreis door deze wereld, terwijl we het getuigenis van God dragen. Dezelfde lessen die Israël in de woestijn moest leren, moeten wij daarom als gemeente van Jezus Christus ook leren. De gemeente lijkt in dit opzicht op de tabernakel van het getuigenis, een mobiel heiligdom.

Helaas lijken de meeste kerken vandaag de dag meer op de tempel dan op de tabernakel in de woestijn. In tegenstelling tot de flexibiliteit die in de tabernakel werd uitgedrukt, was de tempel een vast gebouw en drukte permanent-zijn en inflexibiliteit uit. Je weet van tevoren ongeveer wat er komt – week in week uit worden dezelfde dingen gedaan en er is weinig ruimte voor groei. Als er een verandering wordt aangebracht, komen de mensen in opstand omdat hun veiligheid onmiddellijk bedreigd wordt.

Iedereen die ooit geprobeerd heeft een groep christenen vanuit de statische voorspelbaarheid van het moderne gemeentelven te brengen tot de eenvoud van het nieuwtestamentische model, weet hoe moeilijk zo'n overgang kan zijn. Tradities zijn taai en men vecht vaak op leven en dood om ze te verdedigen. Iemand heeft terecht gezegd dat de zeven laatste woorden van de kerk (gebaseerd op de zeven laatste woorden van Christus aan het kruis) wel eens zouden kunnen zijn: “We hebben het nog nooit zo gedaan”.

Hoewel het moderne gemeentelven meer op de tempel lijkt, weerspiegelde de ervaring van de eerste gemeenten beslist die van de tabernakel in de woestijn. In plaats van voorspelbaarheid en een starre positie was frisheid en dynamiek de ervaring van die eerste christenen. Sla het boek

Handelingen er maar op na en je zult dit element ontdekken. God was aan het werk en Zijn volk werd voortdurend in nieuwe situaties gebracht die steeds weer verandering en aanpassing vereisten. Elke verstarring of weigering om te veranderen zou niets minder betekenen dan dat het voortschrijden van het evangelie op aarde in gevaar werd gebracht. Natuurlijk waren er nog steeds hinderpalen in het hart van Gods kinderen die verbroken moesten worden, zodat ze met de Geest samen konden werken. Zelfs de apostelen moesten radicale aanpassingen maken waarbij kostbare tradities overboord werden gezet, voordat ze bij machte waren hun taak om het evangelie aan alle volken te brengen te vervullen.

Twee opvallende voorbeelden in Handelingen helpen om dit punt duidelijk te maken, het een van een persoon en het andere van een hele gemeente. De persoon was Petrus, de apostel aan wie Jezus “de sleutels van het koninkrijk der hemelen” had toevertrouwd en die, onder Gods hand, veel moeilijkheden moest trotseren om zijn bediening te kunnen vervullen. Terwijl hij in gebed was op het dak in Joppe kwam de heilige Geest tot hem om hem iets te leren (Hand. 10). Toen hij bad geraakte hij in zinsverrukking en zag een laken uit de hemel neerdalen, gevuld met allerlei onreine dieren en een stem sprak: “Sta op, Petrus, slacht en eet!” Toen Petrus protesteerde en de Heer eraan herinnerde dat hij nooit iets onreins gegeten had, bestrafte de Here hem en zei: “Wat God rein verklaard heeft, moogt gij niet voor onheilig houden” (Hand. 10:15). Wat een uiterst pijnlijke situatie voor Petrus. Zijn hele leven lang was hij gewend bepaald voedsel als onrein te beschouwen en nu zei God zelf tegen hem dat hij dit moest eten. Was het moeilijk voor Petrus om dat woord te accepteren? Het is onmogelijk voor ons ten volle de verwarring te begrijpen die zo’n gebod veroorzaakt moet hebben. Wat hem gevraagd werd was niets minder dan zijn hele denkwijze omtrent de unieke positie die zijn volk eeuwenlang had gehad te herzien. Het was niet zomaar een kleine aanpassing die hij moest maken, nee, het vereiste een volledig opgeven van zijn vroegere positie om aan het goddelijk bevel te kunnen voldoen. Hij was opgegroeid met de gedachte dat de heidenen geen plaats hadden in het koninkrijk van God en nu zei God tegen hem dat Hij hen gereinigd had in het evangelie en dat Petrus hen nu ook moest accepteren. Dat vereiste een totale ommekeer in het denken van Petrus, maar die was noodzakelijk om hem voor te bereiden op wat God met hem wilde doen.

Niet alleen moeten afzonderlijke gelovigen flexibiliteit leren, maar ook hele gemeenten. De gemeente in Jeruzalem ging door een tijd van zware beproeving heen om hen los te maken van een bepaalde verstarring

die hen verhinderde om het bevel van de Heer om het evangelie aan de hele wereld te verkondigen (Mat. 28:19), te vervullen. Er is geen enkele aanwijzing dat de apostelen in Jeruzalem van plan waren daar gehoor aan te geven, in ieder geval niet vrijwillig. Toch wist God in Zijn wijsheid precies hoe Hij in deze situatie moest handelen. De dood van de martelaar Stefanus was het begin van een zware vervolging, die vele discipelen dwong Jeruzalem te verlaten en naar andere steden van Israël te gaan (Hand. 8:1-3). Wat was het gevolg? Lucas zegt: “Zij dan, die verstrooid werden, trokken het land door, het evangelie verkondigende” (Hand. 8:4). Dat woord verkondigen heeft in het Grieks niet zozeer de betekenis van prediken, als wel van gewoon vertellen. Dit waren geen formele predikers, maar eenvoudige gelovigen die anderen vertelden wat ze wisten. Uiteindelijk kwamen ze in de Griekse stad Antiochië en deelden het evangelie met de Grieken in die stad. Het gevolg was dat daar een grote gemeente ontstond, een die bestemd was het apostelteam uit te zenden dat het evangelie tot in de verste uithoeken van het Romeinse Rijk zou brengen. Als Gods kinderen niet flexibel zijn en weigeren met Hem samen te werken, is Hij bij machte hen in omstandigheden te brengen die hen op volmaakte wijze losmaken van elke vastgeroeste positie en het gevolg is altijd dat Zijn eigen koninkrijk wordt uitgebreid.

Zo heeft de eerste gemeente, net zoals Israël in de woestijn, geleerd dat onder goddelijke leiding het leven steeds veranderlijk is. Helaas, dit geldt niet voor het merendeel van de kerkgeschiedenis. Ik heb eens horen zeggen dat de geschiedenis van het christendom de geschiedenis is van gevangenissen. Vormen, gewoonten, tradities enzovoorts, hebben voor het grootste deel de vitaliteit en frisheid van het volgen van de Heer in de vrijheid van de Geest vervangen. Toch moet Israëls tabernakel-ervaring ons eraan herinneren dat God altijd probeert Zijn volk verder te doen trekken, hen voortdurend in situaties brengend waar ze moeten loslaten wat achter hen ligt en zich uitstrekken naar datgene wat voor hen ligt. Het is nooit zo dat Hij alleen maar herhaalt wat Hij eerder gedaan heeft, zodat Zijn volk slechts de gebeurtenissen van het verleden hoeft te bestuderen om te begrijpen wat Hij nu aan het doen is. Hoewel wat Hij vroeger gedaan heeft een grote bron van bemoediging voor ons dient te zijn, moet iedere generatie van gelovigen de Heer op een nieuwe en levende wijze volgen. Wij zullen zeker kunnen leren van datgene wat God in vroeger dagen gedaan heeft, maar toch moeten we leren de wolkkolom te volgen zoals die ons nú voorgaat, waarheen dat ons ook brengt. Alleen zo kunnen wij vrij zijn van die starheid die ware vooruitgang in Christus belemmert.

EEN HEILIG PRIESTERSCHAP

We hebben in het vorige hoofdstuk gezien dat de tabernakel zo gemaakt was dat die gemakkelijk door Israël gedragen kon worden op zijn reis van de berg Sinai naar het beloofde land. Ieder aspect van dat huis moest gebouwd worden volgens goddelijke specificaties, zodat het een passende woonplaats voor God kon worden. Dit was Gods huis en niets werd overgelaten aan de vindingrijkheid van de mens. Alles moest in overeenstemming zijn met het model dat Mozes op de berg te zien gekregen had. Aangezien elk onderdeel van dat huis een wezenlijk aspect van Gods wonen temidden van Zijn volk toonde, kon Israël zelfs niet in het kleinste detail van het goddelijk plan afwijken.

Behalve over de afmetingen van de tabernakel gaf God ook duidelijke instructies aan Mozes over de wijze waarop de ark gedragen diende te worden. We kunnen van deze instructies geweldige lessen leren. Zodra de getuigenis in de ark geplaatst was en de Here was gaan wonen op het verzoendeksel, werd het volk Israël een “volk van de getuigenis”, zodat hun eigen geschiedenis nu verbonden was met die van de getuigenis. Waar ze ook heengingen, ze droegen de getuigenis met zich mee, die een plechtige herinnering daaraan was dat God hen apart gezet had om te getuigen van Hem die tussen de cherubs troont (Ex. 25:22).

Hoe hebben ze de ark gedragen? Hij werd gedragen op de schouders van de Levietische priesters aan twee draagstokken die in de ringen aan de zijkant van de ark gestoken werden (Ex. 25:12-15). Ook dit voorschrift heeft goddelijke betekenis voor de kinderen Gods van alle tijden. Het heeft betrekking op Gods unieke wijze waarop Hij Zijn getuigenis op aarde verbreidt. God heeft een getuigenis en heeft dat getuigenis aan Zijn volk toevertrouwd om het mee te dragen op hun reis door deze wereld. Gods getuigenis kan niet verbreid worden zonder een volk dat bereid is het te dragen. Als we nu kijken naar de specifieke wijze waarop het gedragen moest worden, kunnen we de betekenis hiervan zien voor het lichaam van Christus.

Een koninkrijk van priesters

Toen God aan Mozes het model van de ark liet zien, gaf Hij hem de volgende opdracht: “Gij zult er vier gouden ringen voor gieten en die bevestigen aan de vier voetstukken en wel twee ringen aan de ene zijwand en twee ringen aan de andere zijwand” (Ex. 25:12). Hij kreeg ook de opdracht om draagstokken van acaciahout te maken en die met goud te overtrekken, zodat de draagstokken in de ringen aan de zijwanden van de ark gestoken konden worden (Ex. 25:13,14).

Zodra de draagstokken aan de ark bevestigd waren, moesten ze daar voor altijd blijven. Als de wolkkolom zich van boven de tabernakel verhief en de Israëlieten volgden, droegen de priesters de ark door middel van de draagstokken die op hun schouders rustten. De ark ging voorop en het volk volgde in een ordelijke opstelling, zoals Jahweh hen bevolen had (Num. 20:21).

Uiteraard mochten alleen de priesters de ark dragen, omdat God hen apart gezet had om voor Zijn aangezicht te dienen. De gehele stam van Levi met zijn drie takken werd gewijd als de priesterlijke stam en elk daarvan kreeg een bepaald aspect van de dienst in het huis opgedragen. De familie van Kehath, waarvan Aäron en Mozes afstamden, werd door God aangewezen om voor de ark en de andere heilige voorwerpen te zorgen. Geen enkele andere Israëliet kon deze voorwerpen naderen zonder vrees voor de dood. God had alleen aan de priesters het voorrecht gegeven om deze heilige dingen te dragen en rechtstreeks betrokken te zijn bij de dienst van God. Maar al waren het alleen de priesters die dit mochten, toch functioneerden ze in feite als vertegenwoordigers van het hele volk. Niet voor hunzelf, maar voor het hele volk had God hen aangesteld in Zijn dienst en hun het voorrecht gegeven rechtstreeks betrokken te zijn bij de dingen van Zijn huis.

Hieruit blijkt dat God echt Zijn hele volk zag als priesters voor Hem. Het is nooit Zijn wil geweest om slechts één stam als priesters te laten dienen, maar een geheel volk, letterlijk een “koninkrijk van priesters”. Dat is exact wat Hij tegen het volk zei na hen uit Egypte verlost en naar de berg Sinaï gebracht te hebben: “Gij hebt gezien wat Ik de Egyptenaren heb aangedaan, en dat Ik u op arendsvleugelen gedragen en tot Mij gebracht heb. Nu dan, indien gij aandachtig naar Mij luistert en mijn verbond bewaart, dan zult gij uit alle volken Mij ten eigendom zijn, want de ganse aarde behoort Mij. En gij zult Mij *een koninkrijk van priesters* zijn en een heilig volk. Dit zijn de woorden die gij tot de Israëlieten spreken zult”

(Ex. 19:4-6). Iedereen in Israël behoorde een priester voor God te zijn en rechtstreeks toegang tot Zijn tegenwoordigheid te hebben en betrokken te zijn bij de heilige dingen. Het is moeilijk om deze gedachte van een heel volk, iedere man, vrouw en kind als priester voor God, te vatten. Toch is het daarom dat Hij hen uit Egypte gevoerd heeft, zodat ze een unieke natie van priesters op aarde zouden worden, waarvan elk direct betrokken was in de dienst van hun God.

De gedachte van priesterschap was niet nieuw voor Israël. Andere volken hadden ook hun eigen priesters die namens het volk hun goden dienden. Meestal was dat een speciale kaste van mannen die ingewijd waren in bepaalde geheimen van de godheid, die in de naam van die godheid voorbede deden voor het volk. We weten dat Israël gedurende zijn verblijf in Egypte rechtstreeks contact had met de Egyptische godsdienst en daarom goed op de hoogte was van de praktijken van de priesters daar. Per slot van rekening trouwde Jozef met Asnath, de dochter van Potifera, de priester van On (Gen. 41:45). Dus het idee van priesterschap was niet nieuw voor Israël. Toch zou er een geweldig groot verschil zijn tussen het priesterschap van de volkeren en de goddelijke gedachte over priesterschap die God Israël gegeven had. In Israël zou er geen speciale kaste van priesters zijn die alleen tot de Here kon naderen en ingewijd worden in goddelijke geheimenissen. Iedereen in Israël, ongeacht zijn rijkdom, positie, status of stam, moest een priester zijn voor God met directe toegang tot Zijn tegenwoordigheid. God dienen was niet bedoeld als de roeping voor slechts één stam, maar die van iedere persoon in Israël.

Helaas werd dit goddelijk voornemen om een volk van priesters te hebben al spoedig nadat God het op de Sinaï aangekondigd had, verijdeld. Vanwege de ongehoorzaamheid van het volk in de zaak van het gouden kalf werd de stam van Levi uitgekozen als de stam die Israël moest vertegenwoordigen in de tabernakel. Het volk kon nu alleen nog tot God naderen door de bemiddeling van de zonen van Levi. Zij waren de bevoorrechten die voor het volk mochten optreden in die dingen die God oorspronkelijk voor iedereen bedoeld had. Het scheen dat Gods voornemen om “een koninkrijk van priesters en een heilige natie” te hebben, verijdeld was en dat slechts een klein deel van Zijn volk Hem werkelijk zou dienen. Maar ook al was dit zo, God zag uit naar de dag dat Zijn oorspronkelijke bedoeling om een koninkrijk van priesters te hebben, vervuld zou worden in de schepping van een uniek volk.

In de gemeente

Het is nu in de gemeente dat Gods voornemen om een koninkrijk van priesters te hebben zijn uiteindelijke vervulling vindt (1 Pet. 2:5). De vier priesters die de ark van God op hun schouders droegen, zijn een beeld van heel Gods volk dat Zijn getuigenis draagt op aarde. Vier is in de Schriften altijd het getal dat van universaliteit spreekt, zoals de vier punten van het kompas of de vier hoeken van de aarde. Daarom staan deze vier priesters voor het gezamenlijk getuigenis van de gemeente. Zij vertegenwoordigen wat God altijd verlangd heeft: een koninkrijk van priesters die Zijn eigen getuigenis uitdragen.

Dit is voor velen moeilijk te begrijpen. Ze zijn niet gewend om in corporatieve termen te denken en zien alleen de individuele gelovige als belangrijk in Gods plan. Er zijn vandaag de dag velen die nog steeds denken dat de grootste nood is dat God een speciale dienaar verwekt, zoals Hij dat in het verleden gedaan heeft, iemand met een speciale bediening die voorop kan lopen. Ze hebben weinig hoop voor de gemeente als geheel, los van zulke speciale instrumenten die opwekking brengen en wonderen doen. Als we kijken naar wat er is gebeurd in de kerkgeschiedenis, lijkt het er inderdaad op dat dit de enige manier is waarop Gods werk met succes kan worden gedaan.

Hoewel het God zelf is die Zijn gemeente zulke dienaren gegeven heeft, moeten we nooit uit het oog verliezen dat het Zijn uiteindelijke doel is dat de hele gemeente een getuige is voor de Here. Zijn oog is altijd op die gemeente, door middel waarvan “aan de overheden en de machten in de hemelse gewesten de veelkleurige wijsheid Gods bekend zou worden” (Ef. 3:10). Hoe duidelijk is dit als we de apostolische brieven lezen. Niet een daarvan is geadresseerd aan een bepaalde kerkelijke leider of heilig persoon (uitgezonderd de zogenaamde pastorale brieven), maar altijd “aan alle heiligen die in Christus zijn”. Zelfs in de pastorale brieven, geschreven aan individuele personen (Timotheüs, Titus, Filemon), is het het doel van de apostel een christelijke werker te versterken, zodat hij op zijn beurt de gemeente kan versterken. God heeft altijd de gemeente op het oog en niet slechts afzonderlijke personen. Het was aan alle heiligen dat God bekend heeft gemaakt “hoe rijk de heerlijkheid van dit geheimenis is onder de heidenen: Christus onder u, de hoop der heerlijkheid” (Col. 1:26,27). Gods doel is het gehele lichaam van Christus op te bouwen en dit vinden we altijd terug in elke brief die de apostelen geschreven hebben.

In het lichaam van Christus heeft God nu Zijn koninkrijk van

priesters, Zijn heilige natie, verkregen. Toen de ware Hogepriester verscheen, heeft Zijn verzoenende dood op Golgotha het voorhangsel, dat het heilige van het heilige der heiligen scheidde, gescheurd, en daarmee werd duidelijk dat de weg naar Gods tegenwoordigheid nu voor allen open was (Mat. 27:51). Dit betekende dat elke man en vrouw die het evangelie geloofde, directe toegang had tot de tegenwoordigheid van God, wat vroeger alleen voor de hogepriester was weggelegd. Nu konden allen het ware heiligdom binnengaan, niet slechts op één speciale dag, maar te allen tijde (Hebr. 4:16). Elke gelovige was een priester en als zodanig kon hij rechtstreeks God dienen, hoewel het nu voor hem als nieuwtestamenteel priester niet meer nodig was om het bloed van stieren en geiten te offeren om daardoor tot God te komen (1 Pet. 2:5-9; Op. 1:6). De ware gelovige kan nu naderbij komen op basis van het bloed van Jezus Christus, dat reeds vergoten is en ten volle door God in de hemel aanvaard (Hebr. 10:19). Wanneer hij dat doet, toont hij aan dat het bloed ten volle bij machte is om hem van alle zonden te reinigen en hem heilig en onbesmet en onberispelijk vóór God te stellen (Col. 1:22).

Dat was het unieke van het nieuwtestamenteel christendom toen het zich manifesteerde. Er was geen speciale priesterorde, die alleen tot God mocht naderen en ingewijd was in de goddelijke geheimen. Iedere gelovige was een priester die zijn dienst voor de Here kon verrichten. Uiteraard had de gemeente leiders, maar die werden nooit beschouwd als speciale priesters of heilige mannen die als middelaar dienden voor de rest. Het waren maar gewone gelovigen, die het voorrecht hadden het lichaam van Christus te dienen door hun voorbeeld en opoffering. Dat was ook het belangrijke punt bij de reformatie, dat iedere gelovige een priester voor God was en daarom een burger van dat “koninkrijk van priesters”, die “heilige natie”, ongeacht of hij wel of niet een ambt in de gemeente bekleedde.

Niettemin heeft de kerk deze waarheid van het priesterschap van alle gelovigen niet altijd begrepen. Ze heeft geestelijk gefaald en daardoor de ervaring van Israël naar het vlees hierin herhaald, dat hoewel allen in wezen priesters zijn, niet allen als een heilig priesterschap functioneren. Gods volk heeft zich voor het merendeel erbij neergelegd dat ze in een “kaste-systeem” leven, waarin alleen bepaalde mensen een geestelijke dienst mogen vervullen. Dat is wat we vandaag de dag zien in het clericale systeem. Het doet er niet toe of ze dominees of priesters genoemd worden, de gedachte die eraan ten grondslag ligt, komt hierop neer dat er binnen de kerk twee onderscheiden groepen van “geestelijkheid” en “leken” zijn. De grote meerderheid van de heiligen zijn de leken – de doorsnee christenen,

die naar samenkomsten gaan, tienden geven en hen die fulltime zijn ondersteunen. Ze zouden God misschien wel graag als fulltimer willen dienen, maar omdat ze het zo druk hebben met wereldlijke zaken hebben ze geen tijd voor christelijk werk. Daarom laten ze dat maar aan de betaalde professionele krachten over. Ze hebben hun baan, gaan naar school en proberen zo goed mogelijk te leven. Ze zullen zichzelf zeker niet als priesters beschouwen, omdat ze zo in beslag genomen worden door de dingen van alledag, dat ze geen tijd hebben om een geestelijke dienst na te streven.

Toch, ondanks deze algemene tendens, hebben bepaalde groepen door de kerkgeschiedenis heen de realiteit ervan ervaren een heilig priesterschap te zijn. Telkens wanneer er een echte opwekking was, begon het lichaam van Christus zich af te keren van dit geestelijkheid-leken-onderscheid en ieder lid ontdekte de realiteit van het heilige priesterschap. De gemeente van Christus in onze tijd begint zich er wereldwijd van bewust te worden wat het betekent een heilig priesterschap te vormen en ziet het belang ervan in dat elke gelovige deelt in ware priesterlijke dienst.

HET GETUIGENIS EN GEESTELIJKE OVERWINNING

Israëls reis van de Sinaï naar het beloofde land was moeilijk en vol van allerlei gevaren. Onderweg kwamen ze verschillende vijanden tegen die hen in de weg stonden om het land in bezit te nemen. Toch was het God zelf die Zijn volk in een directe strijd met deze vijanden bracht om het te leren hoe met de vijanden te handelen en ze te overwinnen. Zoals altijd was het hun relatie tot het getuigenis die de beslissende factor was. Daar ze leerden de Heer ten volle te volgen, waren ze goed voorbereid om met alle krachten die tegen hen waren af te rekenen en zo Gods belofte te verkrijgen van “een land vloeiende van melk en honing”.

Als Israëel optrok achter de wolkkolom aan, gingen de priesters die de ark droegen voorop en het volk volgde hen. Dit betekende dat de Here zelf hen leidde en dat elke vijand die tegen Israëel optrok, eerst met de Here kreeg te maken! Als de priesters de ark opnamen zei Mozes: “Sta op, Here, opdat uw vijanden verstrooid worden en uw haters van uw aangezicht wegvluchten” (Num. 10:35). Wat een indrukwekkend gezicht moet dat zijn geweest: de priesters met de ark op hun schouders en het hele volk Israëel geordend daarachteraan, wat op duidelijke wijze de relatie tussen de getuigenis en de overwinning van het volk van God in de geestelijke strijd uitbeelde.

Christus de overwinnaar

De priesters die de ark voor het volk van God uit droegen, zijn een type van Christus als Hoofd van Zijn gemeente en van de geestelijke overwinning die zeker is voor Gods volk als het Hem volgt. Hoe belangrijk is dit! Zeker met het oog op de vele moderne opvattingen over de geestelijke strijd, die vandaag de dag in zwang zijn. Vele van deze leringen zijn inderdaad een verdraaiing van het duidelijke onderricht van het Nieuwe Testament over dit onderwerp. Geestelijke strijd is niet een

kwestie van het leren van bepaalde technieken hoe je de overheden en machten moet aanpakken, maar in de allereerste plaats het handhaven van een positie die de gelovige inneemt omdat hij *in Christus* is. Het is de Here Jezus Christus die “de overheden en machten heeft ontwapend en openlijk tentoongesteld en zo over hen gezegevierd” (Col. 2:15). De Here Jezus Christus heeft die machten al verslagen en nu de gelovige “in Hem” is, heeft hij de vijand daarom ook verslagen. Hij vecht niet om een overwinning te behalen, maar staat eenvoudig in de overwinning die behaald is door de dood en opstanding van de Heer.

Toch heeft de gelovige niet automatisch deel aan deze overwinning door deze positie te erkennen. Alleen als hij een leven van totale overgave aan de Heer heeft, kan hij zeker zijn van de overwinning over zijn vijanden. Wil Gods volk de overwinning hebben, dan moeten ze daadwerkelijk Christus als Hoofd kennen. Dat is de reden waarom we het onderricht over de geestelijke strijd pas in het laatste hoofdstuk van de Efezbrief vinden. Het is onmogelijk dit laatste hoofdstuk te begrijpen, dat over de relatie van de gelovige ten aanzien van het rijk van satan gaat, los van alles wat daarvoor gezegd is over de relatie van de gemeente ten aanzien van Christus. De geestelijke strijd is niet een opzichzelfstaand onderwerp, maar een deel van het hele geestelijke leven en moet daarom ook als zodanig beschouwd worden. Zodra we het daarvan losmaken en het als een speciaal onderwerp behandelen, verdraaien we de werkelijke betekenis ervan en dat leidt onvermijdelijk tot een valse realiteit.

Het heldere onderwijs van de apostel in de hele brief is dat de gelovige reeds in een positie van overwinning is ten aanzien van de machten der duisternis, omdat hij *in Christus* is. Christus is al “hoofd boven al wat is”, en als zodanig gegeven aan de gemeente, en dit moet ook de houding van de gemeente zijn (Ef. 1:22). Vanuit deze positie dient de gemeente alle dingen in het leven tegemoet te treden, inclusief het hele rijk van de satanische machten. De gemeente is niet in oorlog met satan om te proberen hem te overwinnen, want Christus heeft hem al overwonnen. Zij is nu met Hem gezeten “ver boven alle overheid en macht”. Daarom is het sleutelwoord in Efeze 6, dat gebruikt wordt om de houding van de gemeente ten aanzien van het rijk der duisternis te beschrijven, het woord “standhouden”. “Neemt daarom de wapenrusting Gods, om weerstand te kunnen bieden in de boze dag en om, uw taak geheel vervuld hebbende, stand te houden. Stelt u dan op (S.V.: staat dan), uw lendenen omgord met de waarheid, bekleed met het pantser der gerechtigheid” (Ef. 6:13,14). De meeste gelovigen menen dat dit een aansporing is om te strijden tegen de machten

der duisternis, maar dat is het zeer zeker niet. “Standhouden” impliceert dat iets al gedaan is; er is al een positie verkregen. Iedere gelovige moet nu de grond behouden waarop hij staat. Dit is heel wat anders dan “vechten tegen de duivel”, wat zo vaak de positie is die de gelovigen veronderstellen. Vechten tegen de duivel wordt in dit belangrijkste hoofdstuk over geestelijke strijd totaal niet genoemd. Dat behoort een onderwerp van het grootste belang te zijn voor alle gelovigen.

We kunnen gerust zeggen dat satan alles zal doen wat in zijn vermogen ligt om Gods volk af te houden van de absolute overwinning van de Here Jezus. Hij vindt het niet erg als er in de gemeente veel tam-tam gemaakt wordt over geestelijke strijd, zolang de mensen blind blijven voor de verheven positie van Christus. Maar kijk wat er gebeurt als een groep mensen het hoofdschap van Christus ernstig neemt en probeert alles wat dit impliceert in het praktische leven toe te passen. Dan begint de echte geestelijke strijd! Satan zal hen die op deze grond staan fel aanvallen, omdat dit zijn einde betekent.

Dit is de werkelijke context waarin we het onderwijs van de geestelijke strijd moeten benaderen. Praten over de geestelijke strijd tegen mensen die de plaats die God aan Zijn Zoon gegeven heeft niet zien, betekent in feite een uitnodiging voor een ramp. Er is werkelijk maar één ding waar satan bang voor is – voor hen die de plaats die God aan Zijn Zoon gegeven heeft kennen en dit tot realiteit willen maken in de gemeente. Zodra mensen dit ernstig nemen, steken ze zich in een wespennest!

Dit alles werd door Israël uitgebeeld toen ze triomfantelijk door de woestijn trokken met de ark Gods voorop. Als de Zoon van God voorop gaat en de plaats krijgt die Hem toekomt, zijn we zeker van de geestelijke overwinning. Alleen als Gods volk Christus opnieuw de plaats geeft die Hem rechtens toekomt, kunnen we de overwinning over de vijand verwachten. Daarom legt de apostel Paulus, als hij de verschillende gemeenten schrijft, grote nadruk op de plaats die de Zoon inneemt in het goddelijk bestel (Col. 1:15). Vele van die gemeenten waren afgeweken van de eenvoudige toewijding aan Christus, zodat andere dingen voor Hem in de plaats gekomen waren, en Paulus moest hen wel het gevaar van hun toestand laten zien. Satan was erin geslaagd hen te misleiden en af te trekken van de eenvoudige en loutere toewijding aan Christus (2 Cor. 11:3). Hoe gaat Paulus te werk? Alleen als ze zouden inzien hoe ze van Hem waren afgedwaald, kon er enige hoop op herstel en bruikbaarheid zijn. Hij vroeg hun terug te keren naar Christus in al Zijn volheid, die hun in alles genoeg zou zijn, als ze herstel wilden zien. Dat verklaart waarom zoveel brieven

van Paulus beginnen met zulke geweldige zinnen over de positie die Christus nu ten aanzien van de gemeente heeft. Die volzinnen zijn niet slechts mooie frasen of religieuze sentimenten, maar de nieuwtestamentische openbaring van Jezus Christus, waarop de hele gemeente rust.

Behalve Paulus schreven ook andere apostelen aan de gemeenten met hetzelfde doel, Christus in Zijn volheid te laten zien. Johannes stuurde een brief aan bepaalde gemeenten in Asia die van Hem waren afgedwaald. In sommige gemeenten was de situatie zo ernstig dat Christus zelfs dreigde Zijn getuigenis uit hun midden weg te nemen. In elk van deze gemeenten hadden andere dingen de eerste plaats ingenomen, zodat de gemeenten toen al bepaalde tendensen vertoonden die nu zo kenmerkend zijn voor het moderne christendom. Bij sommige gemeenten was het wezenlijke, volle leven van God vervangen door allerlei activiteit, terwijl bij andere de uiterlijke vorm daarvoor in de plaats gekomen was. Wat heeft Johannes hierover te zeggen? Het boek Openbaring opent met een visioen van de absolute overwinning van de Here Jezus Christus en Zijn verhoogde positie ten aanzien van de gemeente. Willen de gemeenten hersteld worden, dan moeten ze terugkeren tot Hem, van wie ze zo ver zijn afgeweken en Hem opnieuw als de ware bron van hun leven erkennen.

De overtocht over de Jordaan

In het boek Numeri lezen we een verslag van de omzwervingen van Gods volk in de woestijn. Het is droevig dat een reis die in elf dagen volbracht had kunnen worden, een zwerftocht werd van veertig jaar, als gevolg van hun voortdurende ongehoorzaamheid. Het verhaal van de omzwervingen van Israël totdat de oorspronkelijke generatie uitgestorven was, bevat vele waardevolle lessen voor degenen die vandaag de wolkolom volgen door de woestijn van deze wereld.

Het was niet de generatie die uit Egypte getrokken was, die het land binnenging, maar hun kinderen, die daar opgesteld stonden aan de oevers van de Jordaan, klaar om hun erfdeel in bezit te nemen (Joz. 1:10-18). Zodra ze over de Jordaan waren, zouden ze op de grond staan die God honderden jaren geleden aan Abraham beloofd had. Ze waren al door water heengegaan toen ze Egypte verlieten, en moesten nu voor de tweede keer door het water heen om daadwerkelijk hun erfdeel binnen te gaan. Maar deze keer was het alleen hun bereidheid om de ark te volgen, die hen veilig door de Jordaan en in dat land “vloeiende van melk en honing” zou brengen.

Deze twee wateren (de Rode Zee en de rivier de Jordaan), die zulke mijlpalen waren in de geschiedenis van het verbondsvolk, hebben een unieke relatie met de geestelijke geschiedenis van Gods volk vandaag. De apostel Paulus vergelijkt de doortocht van Israël door de Rode Zee met de doop in water (1 Cor. 10:2). Toen de Israëlieten door de Rode Zee moesten trekken, hadden ze Egypte al achter zich gelaten vanwege het bloed van het lam en de kracht van God. Maar pas toen ze lichamenlijk door de Rode Zee trokken, lieten ze Egypte en alles wat daartoe behoorde voorgoed achter zich. Zoals Mozes terecht zei: “De Egyptenaren, die gij heden gezien hebt, zult gij nimmermeer zien” (Ex. 14:13). Toen ze één keer aan de overkant waren, hadden ze nooit weer iets met de Egyptenaren te maken.

Maar als de doortocht door de Rode Zee alleen hen niet de intocht in het land kon garanderen, zelfs al was die een beeld van de doop, wat betekende dan de doortocht door de Jordaan? Deze tweede doortocht is een type van de praktische kant van de doop, van de uitwerking daarvan in ons leven. Om de geestelijke betekenis hiervan te begrijpen, is het nodig om eerst nauwkeurig na te gaan hoe Israël de Jordaan overstak. De wijze waarop God hen liet overtrekken was totaal anders dan die waarop Hij hen door de Rode Zee had geleid. Juist dit verschil illustreert een belangrijke waarheid die zelden begrepen wordt, zelfs door hen die verlangen in alle rijkdommen binnen te gaan die God beloofd heeft aan allen die in Christus zijn.

Na de dood van Mozes stelde God Jozua aan als diens opvolger om het volk binnen te brengen in hun erfdeel (Joz. 1:1,2). Maar toen het tijd was om Gods volk over de Jordaan te brengen, strekte Jozua niet zoals Mozes zijn staf over de Jordaan uit om de wateren te scheiden. In plaats daarvan kreeg hij de instructie om de priesters die de ark van het getuigenis droegen, de wateren van de Jordaan in te doen gaan, vóór het volk uit en hen met de getuigenis in het water te doen blijven staan (Joz. 3:6). Zodra de voeten van de priesters die de ark droegen in het water van de Jordaan gedompeld werden, werd het water van de Jordaan afgesneden, zodat het volk er gemakkelijk doorheen kon trekken, het land binnen dat God beloofd had (Joz. 3:15-17).

Wat is de betekenis van deze priesters die met de ark van het getuigenis het eerst de Jordaan instapten? Bij de Rode Zee was Israël “gedoopt in Christus” (nieuwtestamenteisch gezegd), maar nu moesten ze in hun leven ervaren wat gestorven zijn met Christus betekende. Alleen gedoopt zijn in de wolk en in de zee was geen garantie dat ze het land der belofte binnen

zouden gaan (1 Cor. 10:1-5). Slechts door dat tweede water over te trekken zouden ze daadwerkelijk op het grondgebied van het land staan. Zo is ook het gestorven zijn met Christus niet slechts een positie die we innemen, maar de persoonlijke toepassing van Zijn dood op onze leden. Het is één ding om door de wateren van de doop heen te gaan en te staan op de grond van een nieuwe schepping, maar het is totaal iets anders om alles wat van de oude natuur is door de dood heen te laten gaan, zodat we in ons leven laten zien dat we werkelijk nieuwe scheppingen zijn.

Het waren de priesters die het eerst in de Jordaan moesten gaan staan. Dit toont ons een volmaakt beeld van de nieuwtestamentische gedachte over bediening. Praktisch gesproken moeten er mensen zijn die Zijn getuigenis in dit leven dragen omdat ze alles ervaren hebben wat die dood van Christus betekent, zodat anderen op de grond van Christus kunnen staan. Dit bedoelt Paulus als hij zegt: “Zo werkt dan de dood in ons, doch het leven in u” (2 Cor. 4:12). Ware bediening is niet slechts een uiterlijke uitdrukking, zoals prediken, onderricht geven of dienen, maar het is in wezen getuigenis – de verkondiging van Gods gedachten door hen die deze onder de hand van God geleerd hebben. Getuigenis is niet wat iemand zegt *over* God, maar wat hij geleerd heeft *van* God door persoonlijke ervaring. Dit blijft de allereerste vereiste voor hen die een bediening hebben, dat ze spreken van wat ze uit de eerste hand weten. Dat is wat de apostel Johannes bedoelt als hij in het openingsvers van zijn eerste brief zegt: “Hetgeen was van de beginne, hetgeen wij gehoord hebben, hetgeen wij gezien hebben met onze eigen ogen, hetgeen wij aanschouwd hebben en onze handen getast hebben van het Woord des levens ... verkondigen wij ook u” (1 Joh. 1:1). Dat is het getuigenis: aan anderen meedelen wat men uit de eerste hand gezien en gehoord heeft. Maar al te vaak beschouwen wij bediening als het doorgeven van ideeën of gedachten, ongeacht waar men ze vandaan heeft. De ware dienaar is echt niets meer dan een getuige – iemand die getuigt van wat hij persoonlijk weet. Als een advocaat een getuige oproept om in een rechtszaak te getuigen, dan is die getuige gediskwalificeerd als hij zijn mening of persoonlijke opvatting geeft. Hij moet alleen zeggen wat hij zelf gezien of gehoord heeft om een betrouwbare getuige voor de verdediging of de aanklager te zijn. Zo is ook de ware dienaar niet iemand die een mening weergeeft, maar iemand die verkondigt wat hij persoonlijk voor Gods aangezicht gezien of gehoord heeft.

Deze priesters, die in de wateren van de Jordaan stonden met het getuigenis des Heren, geven ons een heel duidelijk beeld van wat er bedoeld wordt met een bediening van leven. Ze nemen hun plaats in in de

dood, zodat anderen leven zullen ontvangen. Dit is de enige wijze waarop leven meegedeeld kan worden aan het volk van God. We zijn dikwijls zo onder de indruk van de gaven die mensen hebben en we geloven dat gaven alleen de gemeente kunnen opbouwen. Hoewel het waar is dat gaven wezenlijk zijn voor een effectieve dienst, is het niet de gave die iemand bezit, maar de omvang van zijn geestelijke ervaring die hem effectief maakt. En zo'n ervaring kan alleen verkregen worden door het kruis van Christus. Dit is het wat God voor alles zoekt als Hij bediening voor Zijn gemeente wil geven. Hij moet zulke priester-gelovigen vinden, die in het water van de Jordaan willen staan en voor willen gaan in het dragen van het kruis, zodat anderen leven kunnen ontvangen. Dit is de enige wijze waarop geestelijke dingen doorgegeven kunnen worden aan anderen, zodat Gods volk wordt opgebouwd en zijn erfenis in bezit neemt.

De val van Jericho

Nadat ze veilig over de Jordaan getrokken waren, stonden de Israëlieten op het grondgebied van het beloofde land. Voor hen lag het gehele land Kanaän, dat in die tijd bewoond werd door de volken waarvan de Here gezegd had dat Hij ze uit het land zou uitspuwen. Toch moest Israël, om daadwerkelijk het land in bezit te nemen, de strijd aanbinden met die volken en ze verslaan. Elke centimeter grond moest bevochten en ingenomen worden, voordat Israël het tot zijn eigendom kon maken en het erfdeel bezitten dat de Heer hem beloofd had.

Dit werpt licht op de aard van het land Kanaän als type. Traditioneel heeft de kerk Kanaän als een beeld van de hemel en het hiernamaals gezien (dit vinden we vooral in vele oude kerkliederen). Maar deze zienswijze schept toch een interpretatieprobleem dat vaak over het hoofd gezien wordt. Als Kanaän een beeld is van de uiteindelijke rustplaats van de gelovige, waarom is dan de geschiedenis van Israëls verovering van het land er een van voortdurende worsteling en strijd? Dit zou op zichzelf ons al moeten overtuigen dat Kanaän geen beeld van de hemel is (tenzij we geloven dat er oorlog in de hemel zal zijn). Waar staat het land Kanaän dan voor? Niet voor de hemel, maar voor de erfenis van de gelovige in Christus, zoals de Hebreeënbrief zegt (Hebr. 4). Dit verklaart tevens waarom Gods volk voor iedere centimeter grond hevig moest vechten. God heeft een erfenis in Christus waar elk van Zijn kinderen in binnen kan gaan, maar dat kunnen ze alleen door intense strijd heen. Daarom leren deze oorlogen om Kanaän ons veel over de strijd waar elke gelovige mee

te maken krijgt, als hij zich voorgenomen heeft Gods volle erfenis in Christus in bezit te nemen.

Als Kanaän een beeld is van de volheid van Christus, dan moet de gelovige die volheid op dezelfde wijze binnengaan als waarop Israël het land bezette, namelijk door geloof. Alleen door geloof kon Israël zijn vijanden verjagen en het land in bezit nemen. Het verslag van de inname van Jericho illustreert de woorden van Paulus waarmee hij zijn zoon Timotheüs aanspoort “de goede strijd des geloofs” te strijden (Joz. 6; 1 Tim. 6:12). De hele verovering was van het begin tot het eind een zaak van geloof. Voordat het volk de stad naderde, zei de Here tegen hen dat Hij het in hun macht zou geven (Joz. 6:2). Nadat God gesproken had, bleef er alleen nog de vervulling van Zijn belofte over. Voordat het volk werkelijk in beweging kwam om de stad in te nemen, stond het resultaat al vast. God had beloofd hun de stad te geven en nu kon het volk optrekken in vertrouwen op de Here, dat Hij hun de volle overwinning zou geven.

Is dat niet dezelfde positie als die het lichaam van Christus vandaag moet innemen om een effectieve oorlog te kunnen voeren? Wij hoeven niet tegen de duivel te vechten om hem te overwinnen, omdat hij al verslagen is en wij hebben hem reeds overwonnen (1 Joh. 4:4). De Schrift zegt met stelligheid: “Hiertoe is de Zoon van God geopenbaard, opdat Hij de werken des duivels verbreken zou” (1 Joh. 3:8). God heeft Hem, Christus, uit de doden opgewekt en Hem gezet “aan zijn rechterhand in de hemelse gewesten, boven alle overheid en macht en kracht en heerschappij en alle naam, die genoemd wordt niet alleen in deze, maar ook in de toekomstige eeuw. En Hij heeft alles onder zijn voeten gesteld en Hem als hoofd boven al wat is, gegeven aan de gemeente” (Ef. 1:20-22). Dat is de volkomen overwinning van de Zoon van God over alle machten die zich keren tegen God en Zijn koninkrijk, zowel in de hemel als op de aarde. Helaas neigen vele gelovigen tot de gedachte dat de strijd nog niet beslist is en dat de gemeente tegen de duivel moet strijden om hem te overwinnen. Ze weten niet wat het is om te staan op het volbrachte werk van Christus, die satans werk reeds vernietigd heeft. Dat is de reden waarom zoveel tam-tam over de geestelijke strijd tegenwoordig vaak neerkomt op een klinkklaar ongeloof in de overweldigende overwinning van de Here Jezus Christus.

Hoe wordt deze overwinning van de Here Jezus van kracht? Niet door methodes die men met “de geestelijke strijd” associeert, maar door de verkondiging van het evangelie van het koninkrijk in de kracht van de Geest. Als dat evangelie verkondigd wordt en men gelooft het goede

nieuws over Gods Zoon, dan worden de ketenen van satan verbroken en mensen bevrijd van alles wat hen gebonden hield. Satan kan ze niet langer vasthouden, omdat ze in Hem hebben geloofd die satan overwonnen en ontwapend heeft (Col. 2:15). Het is daarom alleen het geloof in het evangelie dat de vijand verdrijft en zijn macht over mensen verbreekt.

Dit wordt geïllustreerd door de manier waarop Israël Jericho innam. Vreemd genoeg hoefden ze niet tegen hun vijanden te strijden, alleen: “houdt stand, dan zult gij de verlossing des Heren zien.” Het was niet nodig om echt te vechten, maar ze moesten eenvoudigweg de instructies van de Heer gehoorzamen en de stad zou van hen zijn. Zes dagen lang moesten de priesters om de stad heen trekken en de getuigenis dragen, terwijl ze op de ramshorens bliezen (Joz. 6:6,7). Wat moet dat voor de inwoners van Jericho een lachwekkend gezicht geweest zijn, de mannen van Israël voor de ark te zien lopen met de priesters erachteraan, al blazend op hun trompetten. Ongetwijfeld moeten deze instructies om om de stad heen te lopen vreemd geleken hebben, zelfs voor de kinderen Israëls. Toch ligt in deze instructies de sleutel tot alle ware geestelijke overwinning over de machten der duisternis. Gods volk hoeft niet tegen de duivel te vechten, maar moet eenvoudig standhouden en het getuigenis van God verkondigen. Dan zijn de machten niet in staat hen te stoppen.

Dit lijkt misschien in strijd met Paulus' beschrijving van de strijd van de gelovige als een worstelwedstrijd, waarin hij zijn krachten moet meten met verschillende vormen van geestelijke macht, maar dat is het in werkelijkheid niet (Ef. 6:12). Is een worstelwedstrijd niet een strijd waarbij twee vijanden met elkaar vechten? Ja, maar bedenk dat de apostel nooit zegt dat we in deze worsteling moeten vechten, maar eerder standhouden. Het beeld is er een waarbij de wedstrijd al beëindigd is en de winnaar klaarstaat om zijn prijs in ontvangst te nemen, terwijl zijn tegenstander op de vloer ligt. Wat gebeurt er als de verliezer de uitkomst van de wedstrijd niet accepteert en probeert op te staan om de onmiskenbare winnaar aan te vallen? Moet de winnaar daarop reageren? Helemaal niet, want de aanval van de verliezer is tegen de regels en elke reactie van de winnaar daarop is ook tegen de regels. Er is slechts één aanvaardbare reactie van de winnaar, namelijk om de verliezer te negeren en in de overwinning te blijven staan, ongeacht hoe halsstarrig of overtuigend de verliezer probeert de winnaar weer uit te dagen tot een gevecht.

Als resultaat van de overwinning van de Zoon van God is dit de positie die de gemeente dient in te nemen ten opzichte van het rijk van de satan. Toch komt dan vanzelf de vraag naar voren: “Als Jezus de duivel

overwonnen heeft, waarom is de wereld dan schijnbaar nog in zijn macht? Als Hij hem werkelijk overwonnen heeft, hoe kan er dan nog oorlog, armoede en ziekte enzovoorts zijn?” De waarheid is dat Christus nu gezeten is aan de rechterhand van God en dat Hij alle werken van de duivel verbroken heeft. Het natuurlijk oog kan dat niet zien, maar het is duidelijk voor de mens die het evangelie gelooft. Voor de mens buiten Christus lijkt de wereld weinig veranderd sinds de komst van Jezus Christus. Maar op het moment dat iemand waarlijk het evangelie gelooft, worden de banden verbroken en is hij vrij van de strikken van de duivel.

Het verhaal van de inname van Jericho geeft ons een beeld van de hele gemeente, die op ordelijke wijze optrekt onder de heerschappij van Christus en zo de buit van de overwinning van onze Heer binnenhaalt. Zodra de gemeente het getuigenis uitdraagt, ontdekt ze de betekenis van de woorden van Paulus: “Hij heeft de overheden en machten ontwapend en openlijk tentoongesteld en zo over hen gezegevierd” (Col. 2:15). Het is waar dat de gemeente niet onbekend moet zijn met satans gedachten en plannen, maar het is niet nodig ons enkel en alleen op satan en zijn strategieën te richten. De gemeente moet eerst absoluut zeker weten dat het evangelie “de kracht Gods tot behoudenis” is. Als ze dit getrouw verkondigt, is de macht van satan over hen gebroken. De satan haat de getrouwe verkondiging van Gods getuigenis door de gemeente en verzet zich daar voortdurend tegen. Hij vecht met hand en tand tegen iedere groep gelovigen die op dit getuigenis gericht is en niets anders verlangt te weten dan “Jezus Christus en die gekruisigd” (1 Cor. 2:1,2). Hij vindt het best als mensen zich bezighouden met godsdienst, maar uit alle macht bestrijdt hij hen die Gods getuigenis op aarde willen dragen.

wordt vervolgd